

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie sygn. akt VIII C 822/13 oddalił powództwo (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. skierowane przeciwko P. P. o zapłatę kwoty 38.90,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu umowy kredytu z dnia 20 lutego 2009 roku nr (...), a nadto zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła strona powodowa, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości i zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.
  - a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, gdyż miał on istotny wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż powód nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego P. P. z tytułu umowy nr (...), w sytuacji gdy (...) Bank S.A. dostatecznie wykazał na podstawie przedstawionych dowodów, że wierzytelność przeszła na jego własność;
  - b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż brak jest po stronie powoda dostatecznego wykazania legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, w sytuacji gdy załączone dokumenty potwierdzają uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu przeciwko P. P. przez (...) Bank S.A.;
  - c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnej, obiektywnej analizy materiału dowodowego, a w konsekwencji uznanie sprzecznie z zasadami logiki i zebrany w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, iż twierdzenia powoda przedstawione w procesie odnośnie nabycia wierzytelności były ze sobą sprzeczne i niejasne;
2. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez:
  - a) naruszenie art. 6 k.c. polegające na dowolnym przyjęciu, iż powód nie wskazał dowodów, z których wywodzi skutki prawne, tj. przedłożył umowę cesji opatrzoną napisem „wersja do podpisu” – skarżący wskazał, iż Sąd twierdzi, że załączona umowa przez powoda jest niepodpisana i z tego względu nie mogła stanowić dowodu na dokonanie czynności prawnej w niej opisanej, w sytuacji gdy powód załączył podpisaną umowę cesji z dnia 28 sierpnia 2009 roku;
  - b) naruszenie art. 6 k.c. poprzez odmowę mocy dowodowej wyciągowi z ksiąg bankowych z uwagi na fakt, iż nie ma ona charakteru dokumentu urzędowego, w sytuacji gdy dla stwierdzenia zawartych w nim informacji nie jest wymagana szczególna forma tego dokumentu.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą i drugą instancję według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania apelacyjnego. Nadto skarżący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z wyciągu z rachunku pożyczki nr (...), na okoliczność potwierdzenia dokonywania wpłat na powyższy rachunek przez pozwanego, a tym samym uznanie roszczenia.

Sąd Okręgowy w Łodzi dodatkowo ustalił:

W dniu 15 listopada 2012 roku P. P. posiadał wymagane zadłużenie z tytułu umowy pożyczki zawartej w dniu 20 lutego 2009 roku z (...) Bank (...) S.A. w W. nr (...) w wysokości 38.990,14 zł. Wyciąg stwierdzający powyższe zadłużenie pozwanego został wystawiony przez bank po uprzednim wezwaniu P. P. pismem z dnia 31 października 2011 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 16 listopada 2011 roku, do dokonania na rzecz banku zapłaty kwoty 36.928,58 zł

w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. P. P. nie dokonał dobrowolnej wymagalnego roszczenia. Na wymagalne zadłużenie pozwanego składają się:

- niespłacony kapitał w kwocie 28.491,80 zł,
- odsetki w kwocie 10.364,34 zł liczone od dnia 14 listopada 2012 roku,
- opłaty umowne w kwocie 134 zł.

/wyciąg z ksiąg banku z dnia 15 listopada 2012 roku nr (...) – k. 12; wezwanie do zapłaty z dnia 31 października 2011 roku – k. 13; zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania do zapłaty (...) – k. 14/

W dniu 28 sierpnia 2009 roku pomiędzy (...) Bank (...) S.A. w W. a (...) Bank S.A. w W. została zawarta Umowa Sprzedaży Wierzytelności dotyczących pożyczek gotówkowych i kredytów konsumenckich udzielonych przez (...) Bank (...) S.A., która obejmowała między innymi wierzytelność wynikającą z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 20 lutego 2009 roku. Zgodnie bowiem z punktem 2.1.1 umowy na zasadach opisanych we wskazanej umowie Sprzedający (tj. (...) Bank (...) S.A.) sprzedaje, a kupujący (tj. (...) Bank S.A.) kupuje w Dacie Zamknięcia Transakcji wszystkie Wierzytelności Portfelowe (w tym, w celu uniknięcia wątpliwości wszelkie prawa dotyczące ich Zabezpieczenia niezależnie od tego, czy zostały wymienione w Załączniku nr 1). Powyższa Umowa Sprzedaży Wierzytelności dotyczących pożyczek gotówkowych i kredytów konsumenckich udzielonych przez (...) Bank (...) S.A. z dnia 28 sierpnia 2009 roku oraz umowa cesji wierzytelności z dnia 9 grudnia 2009 roku są integralnymi dokumentami, które określają wszystkie wierzytelności, które na ich mocy przeszły na rzecz (...) Bank S.A. Załączona do akt sprawy Umowa Sprzedaży Wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2009 roku, która na pierwszej stronie zawiera stwierdzenie „Wersja do podpisu”, została podpisana: w imieniu sprzedającego (...) Bank (...) S.A. przez J. D. i A. J. oraz w imieniu kupującego (...) Bank S.A. przez W. S. i C. S. (strona 25 umowy).

/Umowa Sprzedaży Wierzytelności z dnia 28.08.2009r. – k. 67- 83v.; wydruk z załącznika wymienionego w punkcie 2.1.1. umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28.08.2009 r. – k. 84-84v./

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o wskazane wyżej dowody, których autentyczność i wiarygodność nie budziła w ocenie Sądu zastrzeżeń i które nie zostały również skutecznie zakwestionowane przez strony postępowania. Z racji tego, iż ocena autentyczności powołanych wyżej dowodów, a zwłaszcza tego, czy Umowa Sprzedaży Wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2009 roku stanowiła wersję ostateczną podpisaną przez zbywcę i nabywcę, czy też była jedynie wersją do podpisu, jak również tego, czy na podstawie wyciągu z ksiąg banku załączonego do pozwu, skutecznie wykazano niespłaconą przez pozwanego należność wobec (...) Banku S.A., w sytuacji gdy dokument ten jest jedynie dokumentem prywatnym, a nie zaś urzędowym, stanowiła oś sporu, jak i stała się podstawą zarzutów apelacji, argumenty w tym przedmiocie zostaną przedstawione w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelację należało uznać za zasadną.

Sąd Rejonowy zasadniczo poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd odwoławczy podziela i przyjmuje za własne. Ustalenia te wymagały jednakże uzupełnienia w istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy zakresie na podstawie dowodów złożonych przez stronę powodową w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji.

Rację należy przyznać skarżącemu, iż rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zapadło z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. Zważyć bowiem trzeba, że zgodnie ze wskazanym przepisem wydanie rozstrzygnięcia w sprawie winno poprzedzać wszechstronne rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Należy zaś zgodzić się ze skarżącym, iż ocena dokonana przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie, zwłaszcza w odniesieniu do tego, czy umowa z dnia 28 sierpnia 2009 roku mogła stanowić dowód na dokonanie czynności prawnej w niej opisanej, w sytuacji, gdy zdaniem tegoż Sądu dokument ten stanowił jedynie wersję do podpisu i nie został ostatecznie podpisany, uchybia powyższym zasadom.

W konsekwencji jest oceną nie swobodną, lecz dowolną. Wniosków, które Sąd Rejonowy wyprowadził w tej kwestii ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób bowiem uznać za logicznie poprawne i znajdujące odzwierciedlenie w przedstawionych dowodach.

Należy podnieść, iż w odniesieniu do wskazanej powyżej umowy cesji wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2009 roku Sąd Rejonowy stwierdził, że apelujący przedłożył umowę opatrzoną napisem „wersja do podpisu” oraz, że załączona przez powoda umowa nie została podpisana i z tego też względu nie mogła stanowić dowodu na okoliczność dokonania czynności prawnej w niej opisanej, w sytuacji gdy załączona umowa nie zawiera podpisów. Stanowisko Sądu pierwszej instancji we wskazanej powyżej kwestii jest błędne. Wprawdzie na pierwszej stronie załączonej przez powoda kserokopii umowy sprzedaży wierzytelności zaznaczono, iż jest to wersja do podpisu, uwadze Sądu Rejonowego umknął jednak fakt, iż umowa ta zawiera także podpisy osób uprawnionych do reprezentowania powodowego banku (...) S.A. w W.. Podpisy te zostały złożone na 25 stronie umowy po załącznikach, gdzie w imieniu (...) Bank S.A. podpisali się Prezes i Wiceprezes Zarządu: W. S. i C. S. (upoważnieni do składania oświadczeń woli w imieniu Banku zgodnie z załączonym do akt sprawy wyciągiem z KRS – k. 57v.). W imieniu (...) Bank (...) S.A. podpisy złożyli natomiast J. D. i A. J. (upoważnieni do składania oświadczeń woli w imieniu Banku zgodnie z załączonym do akt sprawy wyciągiem z KRS – k. 129-129v). Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, iż umowa z dnia 28 sierpnia 2009 roku, której treść - odmiennie aniżeli kwestia złożenia podpisów pod umową przez osoby uprawnione - nie była kwestionowana przez pozwanego, stanowi dowód na przejście praw w zakresie dochodzonej wierzytelności z (...) Bank (...) S.A. na (...) Bank S.A. Należy bowiem zauważyć, iż zgodnie z punktem 2.1.1 umowy na zasadach opisanych we wskazanej umowie Sprzedający (tj. (...) Bank (...) S.A.) sprzedaje, a kupujący (tj. (...) Bank S.A.) kupuje w Dacie Zamknięcia Transakcji wszystkie Wierzytelności Portfelowe (w tym, w celu uniknięcia wątpliwości wszelkie prawa dotyczące ich Zabezpieczenia niezależnie od tego, czy zostały wymienione w Załączniku nr 1). Zgodnie zaś z treścią wskazanego w punkcie 2.1.1. załącznika nr 1 umowa powyższa obejmuje między innymi umowę pożyczki z dnia (...) zawartej przez (...) Bank (...) S.A. w W. z P. P..

Słusznie również zauważa skarżący, iż okolicznością dodatkowo potwierdzającą fakt uznania zobowiązania przez pozwanego względem powoda, a tym samym potwierdzającą to, iż pozwany posiadał wiedzę w przedmiocie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2009 roku, jest to, że pozwany po dacie umowy sprzedaży wierzytelności, tj. w miesiącach styczniu, lutym, czerwcu i listopadzie 2010 roku przynajmniej czterokrotnie dokonywał wpłat na rzecz (...) Bank S.A. w W. tytułem spłaty kredytu, co zostało potwierdzone załączonym do apelacji wydrukiem potwierdzenia dokonania wpłat. Jeżeli zatem pozwany wpłacał na konto (...) Bank S.A. środki z tytułu umowy kredytu, którą zawarł z bankiem (...) S.A., oznacza to, że musiał wiedzieć o umowie cesji.

Sąd Rejonowy nietrafnie także stwierdził, że oświadczenia strony powodowej odnośnie daty nabycia wierzytelności były ze sobą sprzeczne i niejasne. Argumentu tego Sąd odwoławczy nie podziela. Należy bowiem zauważyć, iż pełnomocnik powoda zarówno w pismach procesowych, jak i następnie ustnie do protokołu rozprawy podał jednoznacznie, iż dochodzona wierzytelność została przeniesiona na mocy konkretnej umowy, tj. umowy cesji z dnia 28 sierpnia 2009 roku. Jednocześnie strona powodowa konsekwentnie podkreślała, iż powyższa Umowa Sprzedaży Wierzytelności dotyczących pożyczek gotówkowych i kredytów konsumenckich udzielonych przez (...) Bank (...) S.A. z dnia 28 sierpnia 2009 roku oraz umowa cesji wierzytelności z dnia 9 grudnia 2009 roku są integralnymi dokumentami, które określają wszystkie wierzytelności, które na ich mocy przeszły na rzecz (...) Bank S.A. Sąd Rejonowy ze stanowiskiem tym się nie zgodził, wskazując, iż nie są to dokumenty integralne z uwagi na fakt, iż nie ma w nich wzajemnych odniesień. Argumentację tę należy uznać za błędną. Podkreślenia wymaga bowiem fakt, iż w umowie cesji z dnia 9 grudnia 2009 roku w § 4 jest zapisane, iż w sprawach nieuregulowanych w umowie stosuje się odpowiednio postanowienia Umowy (tj. umowy cesji z dnia 28 sierpnia 2009 roku). Nie ulega zatem wątpliwości, iż oba wymienione wyżej dokumenty stanowią integralną całość.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zakwestionowania przez pełnomocnika pozwanego faktu wykazania przez pełnomocnika powoda, iż podpisana pod pismem z dnia 24 września 2013 roku Zastępca Kierownika ds. (...) Klientów M. R. była upoważniona do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych (...) Bank (...) S.A., należy wskazać, iż istotnie z odpisu z KRS dotyczącego wymienionego Banku, jak i z załączonych

pełnomocnictw nie wynika upoważnienie dla wyżej wymienionej do składania oświadczeń woli w imieniu (...) Bank (...) S.A. Okoliczność powyższa pozostaje jednakże bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem fakt dokonania cesji wierzytelności obejmujących także wierzytelność banku (...) S.A. wobec P. P. wynika w sposób dostateczny z innych dokumentów, pismo zaś wystosowane przez M. R. do pozwanego miało, zgodnie ze stanowiskiem strony powodowej, jedynie dodatkowo wzmocnić i potwierdzić prawdziwość i autentyczność pozostałych dowodów.

Należy również zauważyć, iż pozwany w toku postępowania zasadniczo nie kwestionował zarówno faktu zawarcia w lutym 2009 roku umowy pożyczki z (...) Bank (...) S.A., jak i tego, że nie spłacał on należności wobec Banku w terminach uzgodnionych w umowie. Pozwany kwestionował jedynie legitymację czynną powoda, podnosząc, iż nie jest prawdą, że pomiędzy (...) Bank S.A. (...) Bank (...) S.A. doszło do umowy sprzedaży wierzytelności obejmującej także wierzytelność banku (...) S.A. wobec P. P.. Argumentacja pozwanego we wskazanym zakresie, jak już wyżej szczegółowo zostało omówione, okazała się chybiona. Do ustalenia pozostała zatem dokładna wysokość wierzytelności, jaką na podstawie umowy cesji z dnia 28 sierpnia 2009 roku posiada (...) Bank S.A. w stosunku do P. P.. Należy wskazać, iż wysokość określonego w pozwie zadłużenia w kwocie 38.990,14 zł znajduje pełne oparcie w załączonym do pozwu wyciągu z ksiąg (...) Bank S.A. z dnia 15 listopada 2012 roku. W ocenie Sądu zarówno autentyczność jak i treść powyższego dokumentu nie budzą wątpliwości. W szczególności za odebraniem przedmiotowemu dowodowi przymiotu wiarygodności nie przemawia okoliczność, iż wyciąg z ksiąg bankowych nie stanowi w świetle aktualnego orzecznictwa, a zwłaszcza wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku (P 7/09, Dz. U. 2011, Nr 72, poz. 388), dokumentu posiadającego moc prawną dokumentu urzędowego. Abstrahując bowiem od oceny możliwości potraktowania tego dokumentu jako dokumentu urzędowego, mogącego następnie stanowić np.: podstawę do wydania bankowego tytułu egzekucyjnego - co akurat w realiach analizowanego przypadku nie ma znaczenia, nie ulega wątpliwości, że powołany dokument spełnia wymogi co najmniej dokumentu prywatnego. Zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określoną osobę fizyczną - pracownika powodowego Banku. Natomiast dla wykazania istniejącego zadłużenia strona powodowa dysponowała także innymi dowodami, w tym choćby w postaci umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2009 roku i stanowiącymi jej integralną część załącznikami, zwłaszcza załącznikiem nr 1 potwierdzającym sporne zadłużenie, czego z kolei pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować, nie podważając w sposób dostateczny ani wiarygodności, ani rzetelności tego dokumentu. Należy także podkreślić, iż pozwany nie podjął jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej celem wykazania, że dokonał spłaty pożyczki wynikającej z umowy z dnia 20 lutego 2009 roku nr (...), jak również nie kwestionował wysokości pozostałej do spłaty należności.

W tym miejscu jedynie na marginesie należy podnieść, że zaprezentowana przez Sąd odwoławczy argumentacja dotycząca charakteru i mocy dowodowej wyciągu z ksiąg bankowych znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie jeszcze na gruncie art. 95 ust. 1 Prawa bankowego w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 613), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 r. (wyrok SA w Poznaniu z 17 lutego 2010 r., I ACa 89/10, LEX nr 628226), czego w odniesieniu do mocy dowodowej wyciągów z ksiąg bankowych jako dokumentów prywatnych nie zmienia nawet wskazana nowelizacja. Także w literaturze przedmiotu panuje zgodność co do tego, że wyciągi z ksiąg bankowych stanowią co najmniej dokumenty prywatne, niezależnie od poglądów, co do ich urzędowego charakteru (Zbigniew Ofiarski, Komentarz do art. 95 Prawa bankowego, Lex).

W świetle powyższego należy stwierdzić, iż w ocenie Sądu odwoławczego załączony do akt niniejszej sprawy dokument w postaci wyciągu z ksiąg (...) Bank S.A., jako dokument prywatny, mógł stanowić podstawę do ustalenia wysokości należnego powodowi roszczenia, bowiem zarówno autentyczność, rzetelność jak i wiarygodność przedmiotowego dokumentu nie budziła w ocenie Sądu wątpliwości, a nadto nie została skutecznie podważona przez samego pozwanego, który nie podjął nawet próby zaprzeczenia treści powyższego dokumentu.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należało, iż powództwo (...) Bank S.A. w W. okazało się w całości zasadne. Należy zauważyć, iż w sprawie niniejszej strony wiązała umowa o kredyt konsumencki, do której, z racji na datę jej zawarcia, znajdują zastosowanie przepisy poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2001, Nr 100, poz. 1081). Stosownie bowiem do art. 2 ust. 1 powołanej ustawy przez umowę

o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Zgodnie natomiast z ustępem 2 pkt 1 powołanego przepisu ustawy za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Zważyć nadto należy, iż stosownie do art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim, w przypadku gdy konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy nie może być krótszy niż 30 dni. Jak w niniejszej sprawie ustalono, pozwany nie spłacał kredytu w terminach uzgodnionych w umowie. Z tych też względów powód, jako następca prawny Banku (...) S.A. z tytułu umowy cesji wierzytelności, wezwał pozwanego do zapłaty zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy pożyczki w terminie siedmiu dni, zaś po bezskutecznym upływie powyższego terminu wystawił wyciąg z ksiąg banku, w oparciu o który aktualnie dochodzi swojego roszczenia.

Mając zatem na względzie fakt, iż legitymacja procesowa czynna strony powodowej w oparciu o załączone dokumenty nie budzi wątpliwości, jak i to, że dochodzona pozwem wierzytelność (...) Bank S.A. została udowodniona tak co do zasady jak i co do wysokości, Sąd na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od P. P. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 38.990,14 zł.

O odsetkach należało orzec na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c., zgodnie z którym w sytuacji, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W rozpoznawanej sprawie pozwany, jak ustalono, otrzymał wezwanie do zapłaty w dniu 16 listopada 2011 roku. Z tych też względów należało stwierdzić, iż roszczenie o zasądzenie odsetek od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 15 listopada 2012 roku jest w niniejszej sprawie w pełni uzasadnione.

Zmiana orzeczenia w zakresie roszczenia głównego skutkować musiała zmianą rozstrzygnięcia o kosztach procesu. O kosztach tych należało orzec zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i zasądzić od pozwanego na rzecz strony powodowej zwrot wszystkich poniesionych przez nią kosztów w wysokości 2.905 zł. Na kwotę tę złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 488 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 2.400 zł ustalonej na podstawie § 2 ust. 1 i ust 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono również w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzone od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 3.150 zł tytułem zwrotu tychże kosztów. Na kwotę tę złożyły się: opłata sądowa od apelacji w wysokości 1.950 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 1.200 zł ustalonej na podstawie § 2 ust. 1 i ust 2 w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt. 1 powołanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.